

Centrant-nos ja en el muntanisme català, ens trobem que el Centre Excursionista de Catalunya es remonta al 1876, essent les seves activitats les sortides cap el Pirineu i Alps i d'altres zones del país. Recordem per les fotografies aquells homes que equipats amb artilugis que ara ens farien somriure, s'endinsaven cap als Pirineus amb tota il·lusió de l'aventura.

Però és a partir dels anys cinquanta i seixanta que els centres excursionistes del nostre país comencen a tenir una incidència important, i sobretot, ja als anys setanta quan l'alpinisme català es fa notar a nivell mundial.

En aquests anys, Catalunya ha donat grans muntanyencs i extraordinaris alpinistes, i precisament hem elegit un personatge que es pot considerar com el més representatiu i el que més prestigi ha donat a l'alpinisme català arreu del món, juntament amb J. M. Anglada i alguns d'altres.

JORDI PONS I SANJINES, nascut el 4 de gener de 1933, té don-

cs 48 anys. Començà la seva activitat muntanyenca als catorze anys formant part de l'Agrupament Escolta Apel·les Mestres de Barcelona.

Soci del Club Muntanyenc Barcelonès i del Centre Excursionista de Catalunya. Portà una destacada activitat de muntanya en el primer club i d'esquí de competició en el segon. Durant tretze anys participà en els Campionats d'Espanya d'esquí nòrdic i vint-i-set de Catalunya, així com d'altres competicions europees de grans distàncies.

*Ha realitzat més de 1200 projeccions i conferències sobre temes muntanyencs. És autor del llibre **Annapurna Est, un 8000 verge**, traduït després al castellà.*

Es membre del Grup de Socors a muntanya i de la Comissió de Seguretat de la Unió Internacional d'Associacions d'Alpinisme.

Pregunta. Quina força d'atracció pot tenir gaudir de la muntanya, aquests monstres de pedra, o de pedra i gel, fins al punt que l'home està dis-

posat a patir dins a límits indòspits. Quina és la força que et mou i què sents quan t'hi trobes?

Resposta. Que jo sàpiga, des de que el món és món, l'home ha estat lligat sempre a l'aventura, tot i que les motivacions hagin estat diferents entre uns i altres. L'explotació de la terra, la caça, la recerca de minerals o fins i tot la simple contemplació de la natura havien estat motius més que suficients per a que l'home estimés els espais oberts i crec que aquest fet tenia i té tal força d'atracció que s'ha acceptat el risc com un medi per aconseguir finalment uns resultats.

Hi ha homes que han arriscat diners en un afany de lucre, però la història és plena de personatges que han arriscat la seva salut, per protegir la dels altres, en un afany de proselitisme. Així doncs, en una societat d'ideologies tan diferents, no podem faltar aquells que ho arrisquem tot per aconseguir sim-

(passa a la plana següent)

exemple, veure, o millor dit, llegir (en el meu cas) com un alpinista davant un pic de set o vuit mil quilòmetres al qual vol pujar, i que sap que li espera tota classe de sacrificis per arribar-hi, no hi sap veure l'enemic que s'ha de derrotar, sinó molt al contrari, moltes vegades es rendeix davant la bellesa que el cim li ofereix i es transforma en part d'aquella muntanya i viu per ella durant el temps que li vomporti la seva estada allà.

Molts han estat els aventurers que han intentat estar al cim d'alguna d'aquestes muntanyes de grans dimensi-

ons. Alguns, en el seu intent hi han trobat la mort, d'altres no han pogut arribar-hi per motius diferents i altres han pogut tenir el privilegi d'experimentar les sensacions d'estar trepitjant un cim de més de vuit mil metres (àdhuc sense oxigen). Encara que aquests són relativament pocs, ja que els 14 pics de més de vuit mil han estat conquerits recentment, a partir de 1950 amb l'arribada a l'Annapurna pels francesos (aquests catorze pics es troben tots a la cordillera de l'Himalaia).